

ANY XL ■ 2 DE SETEMBRE DE 2012 ■ NÚM. 36

PARAULA I VIDA

Fa 75 anys vam acollir un sant

Durant l'Any de la Fe que ens apremem a celebrar a l'octubre, mirarem amb agraïment la fe que van tenir els nostres sants més propers i el seu testimoniatge exemplar de confiança i d'abandó en les mans de Déu. Ens convenen molt per imitar-los. Per això em sembla bo recordar que estem celebrant els **75 anys del pas de Sant Josepmaria Escrivà** pel nostre Bisbat i la seva entrada a la llibertat per Sant Julià de Lòria, al Principat d'Andorra. Aquella freda tardor de 1937 va portar al nostre Bisbat la petjada d'un sant sacerdot, fundador de

l'Opus Dei, que anunciava la crida universal a la santedat i a l'apostolat, que llavors fugia de la despietada persecució religiosa desfermada durant la Guerra Civil espanyola. Amb un grup de joves amics, fugia dels perseguïdors, i per les muntanyes de Ponts i Pallerols de Rialb, avançava vers la llibertat fins a Andorra, on fou acollit com altres fugitius desvalguts que arribaven al Principat, marxant de l'horror de la guerra i de la persecució. Dies tristos i dolorosos, dies d'angoixa i de discerniment de la voluntat de Déu. I el dia 2 de desembre de 1937 van entrar pel Mas d'Alins, a Sant Julià.

Ho acabem de commemorar en l'Aplec del passat dia 30 de juny en el lloc mateix de la seva arribada i ho festejarem a Andorra el proper mes de desembre.

Les guerres i les persecucions sempre comporten molta destrucció i gravíssimes ferides, unes de materials i altres de morals i espirituals. Pensem en els morts i les destruccions de béns, en els desplaçats i refugiats, en les famílies trencades per sempre, en els orfes i els ferits, en els odis i venjances que es generen durablement, i les conseqüències d'aquells conflictes sempre més obertes, com ferides mal tançades. Són les víctimes innocents del mal, que estem obligats a mirar de cara. La guerra sempre és un gran desastre per a la humanitat. Tot es perd amb la guerra.

Aquell fou un viatge dolorós vers la llibertat. Són commovedors els testimoniatsges de persones que van poder escapar a l'horror de la guerra, amb l'ajuda d'altres persones que els guiaren per camins d'alliberament i els acolliren com a bons samaritans. Perquè en la guerra i en tots els moments difícils de la vida, també es manifesten els sentiments de compassió i d'amor. Ho podem comprovar en l'acollida d'Andorra a Sant Josepmaria. Aquell viatge i l'ajuda de la Verge Maria en moments dolorosos de gran prova, així com l'acollida dels mossens i del poble andorrà marcà la seva vida. Sempre en restà molt agraït, i guardà com un gran tresor i tot un símbol la rosa lliurada a Rialb, que li aportà tant de consol espiritual, i que sempre l'acompanyà.

Fa 75 anys vam acollir un sant. Els andorrans mostraren amb fets —sabent-ho o no— el valor de la gran virtut de la caritat, en ajudar Sant Josepmaria i tots aquells homes i dones forçats a viure el camí dels fugitius. I ens estimulen a fer-ho a nosaltres avui envers tota mena de persones necessitades. De fet, en tot foraster hi ha amagada la presència del mateix Déu. «*Era foraster i em vau acollir*» diu Jesús a l'Evangeli (Mt 25,35), i és Ell que proclama «*feliços els compassius, perquè Déu se'n compadirà*» (Mt 5,7). Entre nosaltres es féu realitat l'Evangeli: «*Tothom qui us doni un got d'aigua pel fet que sou de Crist, us asseguro que no quedarà sense recompensa*» (Mc 9,41).

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

El logotip de l'Any de la Fe

ANNO DELLA FEDE 2012 2013

El passat dijous 21 de juny, a l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, Mons. Rino Fisichella, president del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització, i Mons. Graham Bell, sotssecretari del mateix Pontifici Consell, varen presentar el programa dels esdeveniments que tindran lloc a Roma durant l'Any de la Fe, dels quals s'informa en el web d'aquest any: www.annusfidei.va. També es va presentar el logotip: una barca, imatge de l'Església, el pal de la qual és una creu amb les veles desplegadas, que formen les lletres IHS (Jesús, Home, Salvador). El sol, al fons, re-

corda l'Eucaristia. També s'ha preparat l'himne oficial: «Credo, Domine, adauge nobis fidem» («Crec, Senyor, augmenta'ns la fe»). Així mateix, aquests primers dies de setembre es publicarà el subsidi pastoral titulat *Viure l'Any de la Fe*.

GLOSSA

Cercar i trobar el bon camí

Som a l'inici d'un nou curs. Aviat començaran les classes a les escoles, als instituts i a les universitats. L'entorn economicosocial no és engrescador, però els centres de formació han de continuar sent espais d'esperança. Des del realisme, però d'esperança. En acabar el curs passat, en un acte de graduació universitària, dos dels alumnes, un noi i una noia, s'adreçaren als assistents fent aquestes reflexions: «Fa cinc anys, quan iniciàrem la carrera, començava també la crisi econòmica. La desgràcia ha anat lligada als problemes socials que comporta, però, potser perquè som joves i no volem ser la generació perduda de què es parla, volem pensar que les crisis també són sinònim d'oportunitats [...]. Aquests anys d'estudi i treball no han estat en va. Hem après a esforçar-nos, a pensar.

Hem viscut sota l'ombra de la crisi i sota l'amenaça que viurem pitjor que els nostres pares. La pregunta que ens fem és: Què significa viure pitjor que els nostres pares? Pot significar que viurem en un món més just en què es deixi de passar gana, en el qual moltes malalties no continuïn sent una amenaça? Que viurem en el món aprofitant millor els recursos naturals i respectant la natura? Si és així, potser viurem pitjor que els nostres pares, però podem viure en un món millor [...]. Un món millor no s'aconsegueix de pressa, buscant el guany fàcil, ni esperant que

ens ho facin. S'aconsegueix treballant, posant al servei de la societat i de les persones els valors apresos en aquests anys d'estudis: la perseverança, l'esforç, treballar a fons, la recerca del bé [...]. Hem de cercar i trobar el bon camí...» Potser aquestes paraules susciten un somriure comprensiu en alguns lectors i el pensament que «són joves idealistes, la vida ja els ensenyarà i els farà tocar de peus a terra».

L'actitud d'aquests joves no està gens lluny de l'ensenyament de Jesús en la paràbola dels talents: «A un li donà cinc talents; a l'altre, dos, i a l'altre, un —a cada un segons la seva capacitat» (Mt 25,15). I és que la paràbola no parla d'economia, parla de generositat, de ser virtuós, de pensar en els altres... Així ho fan aquests joves, que saben que han rebut uns talents personals i una formació que han de posar al servei dels altres per *al bon camí*, i tenint ben presents les persones —la seva dignitat— i l'entorn —la conservació de la seva grandesa. Potser disposaran de menys que els seus pares, però de ben segur que, perseverant, portaran al món més vida per a tothom.

Tornant a Jesús: «Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). La societat serà diferent? Potser cal que ho sigui.

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: una invitació als polítics

«Polítics i governants de tot el món: mireu els vostres pobles i escolteu el que us demanen. No us demanen armes monstruoses, que poden acabar amb un extermini fratricida i universal, sinó que us demanen la pau, la pau!»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés digué al poble:

«Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dona, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent". I realment, quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invocuem? I, quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?»

► Salm responsorial (14)

R. Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?

Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra? / El qui obra honradament / i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, / ni carrega a ningú res infamant, / compten poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així, mai no caurà. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 1,17-18.21b-22.27)

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del Pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem, es reuniren entorn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, seguint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment i quan tornen del mercat no mengen sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Esclat: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dona és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans". Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes.»

Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganys, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés habló al pueblo, diciendo:

«Ahora, Israel, escucha los mandatos y decretos que yo os mando cumplir. Así viviréis y entraréis a tomar posesión de la tierra que el Señor, Dios de vuestros padres, os va a dar. No añadáis nada a lo que os mando ni suprimáis nada; así cumpliréis los preceptos del Señor, vuestro Dios, que yo os mando hoy. Ponedlos por obra, que ellos son vuestra sabiduría y vuestra inteligencia a los ojos de los pueblos, que, cuando tengan noticia de todos ellos, dirán: "Cierto que esta gran nación es un pueblo sabio e inteligente." Y, en efecto, ¿hay alguna nación tan grande que tenga los dioses tan cerca como lo está el Señor Dios de nosotros, siempre que lo invocamos? Y, ¿cuál es la gran nación, cuyos mandatos y decretos sean tan justos como toda esta ley que hoy os doy?»

► Salmo responsorial (14)

R. Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino, / el que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente / El que así obra nunca fallará. R.

► Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 1,17-18.21b-22.27)

Mis queridos hermanos: Todo beneficio y todo don perfecto viene de arriba, del Padre de los astros, en el cual no hay fases ni períodos de sombra. Por propia iniciativa, con la palabra de la verdad, nos engendró, para que seamos como la primicia de sus criaturas. Aceptad dócilmente la palabra que ha sido plantada y es capaz de salvarnos. Llevadla a la práctica y no os limitéis a escucharla, engañándoos a vosotros mismos. La religión pura e intachable a los ojos de Dios Padre es esta:

visitar huérfanos y viudas en sus tribulaciones y no mancharse las manos con este mundo.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús un grupo de fariseos con algunos escribas de Jerusalén, y vieron que algunos discípulos comían con manos impuras, es decir, sin lavarse las manos. (Los fariseos, como los demás judíos, no comen sin lavarse antes las manos restregando bien, aferrándose a la tradición de sus mayores, y, al volver de la plaza, no comen sin lavarse antes, y se aferran a otras muchas tradiciones, de lavar vasos, jarras y ollas.)

Según eso, los fariseos y los escribas preguntaron a Jesús: «¿Por qué comen tus discípulos con manos impuras y no siguen la tradición de los mayores?» Él contestó: «Bien profetizó Isaías de vosotros, hipócritas, como está escrito: "Este pueblo me honra con los labios, pero su corazón está lejos de mí. El culto que me dan está vacío, porque la doctrina que enseñan son preceptos humanos." Dejáis a un lado el mandamiento de Dios para aferraros a la tradición de los hombres.»

Entonces llamó de nuevo a la gente y les dijo:

«Escuchad y entended todos: Nada que entre de fuera puede hacer al hombre impuro; lo que sale de dentro es lo que hace impuro al hombre. Porque de dentro, del corazón del hombre, salen los malos propósitos, las fornicaciones, robos, homicidios, adulterios, codicias, injusticias, fraudes, desenfreno, envidia, difamación, orgullo, frivolidad. Todas esas maldades salen de dentro y hacen al hombre impuro.»

Un grup de fariseus entorn de Jesús. Pintura de Tintoretto, Galleria Barberini (Roma)

COMENTARI

Opció de Jesús per la interioritat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setmana): 1Co 2,1-5 / Sl 118 / Lc 4,16-30 ■ **dimarts**: 1Co 2,10b-16 / Sl 144 / Lc 4,31-37 ■ **dimecres**: 1Co 3,1-9 / Sl 32 / Lc 4,38-44 ■ **dijous**: 1Co 3,18-23 / Sl 23 / Lc 5,1-11 ■ **divendres**: 1Co 4,1-5 / Sl 36 / Lc 5,33-39 □ **dissabte**: Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / Sl 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé: 1,18-23) ■ **diumenge** vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setmana): Is 35,4-7a / Sl 145 / Jm 2,1-5 / Mc 7,31-37.

La versió esporgada del text de Marc que llegim avui ens situa davant d'una exhortació a la fidelitat a la voluntat de Déu, per damunt de totes les tradicions religioses jueves: «Vosaltres deixeu de banda el manament de Déu i us adhereu a les tradicions humanes». El text és una bona preparació de la sortida de Jesús del territori de Galilea que tenim a continuació (anada al territori de Tir i de Sidó i a la Decàpolis: Mc 7,24-8,10), que és una primícia de l'obertura del Regne als no jueus.

El principi adduït per Jesús amb una cita d'Isaïes («aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor està lluny de mi») és clarament una crida a la interioritat. Aquest principi que Marc troba

formulat a Isaïes, el tenim subratllat amb altres textos de l'Antic Testament tant per Mateu com per Lluc. Mateu ho remarca mitjançant un text d'Osees que cita dues vegades: «El que jo vull és amor i no ofrena de víctimes» (Os 6,6, citat a Mt 9,13 i 12,7). També aquí l'ensenyament de Jesús, mitjançant el text d'Osees, fustiga un lligam als costums tradicionals que porta a deixar de banda el principi de la misericòrdia. Lluc, per part seva, fa d'aquest ensenyament el moll de l'os del programa de Jesús a la sinagoga de Natza-ret: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els

oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor.»

Val la pena subratllar que és significatiu que un ensenyament tan carismàtic de Jesús en l'evangeli segons Marc, sigui reproduït per Mateu (15,1-20) i, fins a un cert punt, també per Lluc (11,37-41). Però el tema es fa més emfàtic pel fet que tant Mateu com Lluc reforcen aquest ensenyament central de Jesús amb altres textos de l'Antic Testament. Estem davant de l'ensenyament fonamental de Jesús sobre el regne de Déu que s'apropa. En aquest sentit, Jesús va optar per la interioritat. Però aquesta opció ho deixa tot obert. També el mal surt del cor dels humans, com diu Jesús.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

36. Jesús realitza plenament la purificació dels pecats

La gran lluita de sant Pau per l'edificació de l'Església a partir dels pagans, per un cristianisme *sense la Llei*, no es refereix evidentment al temple (de Jerusalem). La controvèrsia amb les distintes agrupacions del judeocristianisme té lloc entorn dels *costums* bàsics en els quals s'expressa la identitat jueva: la circumcisió, el dissabte, les prescripcions sobre els menjars, les lleis sobre la purificació. Mentre la qüestió sobre la necessitat d'aquests *costums* pel que fa a la salvació, també entre els cristians, era objecte d'una lluita dramàtica, la qual conduí, finalment, a la detenció de Pau a Jerusalem, tanmateix, enlloc no trobem curiosament cap rastre de disputa sobre el temple i sobre la necessitat dels seus sacrificis. I això malgrat que, segons el relat dels Fets dels Apòstols, «també un gran nombre de sacerdots acceptà obedientment la fe» (6,7).

Ara bé, Pau no va ometre pas aquesta qüestió. Al contrari, està en el centre de la seva doctrina que en la creu de Jesucrist s'han acomplert tots els sacrificis, que en

ell s'ha esdevingut el que havia estat la intenció de tots els sacrificis —l'expiació— i que així Jesús mateix ha aparegut en lloc del temple, que ell mateix és el nou temple.

N'hi ha prou amb una breu referència. El text més rellevant és en la carta als Romans (3,23s): «Tots havien pecat i vivien privats de la glòria de Déu. Ara, però, ell els fa justos purament per gràcia, en virtut de la redempció realitzada per Jesucrist. Déu ha decidit que Jesucrist, amb la seva sang, fos l'instrument de perdó per mitjà de la fe; ha mostrat així la seva justícia salvadora, ja que ha anat perdonant els pecats comesos en el passat, en virtut de la seva misericòrdia.»

Jesús en persona és la presència del Déu vivent. En ell es toquen Déu i l'home, Déu i el món. Jesús introdueix en certa manera tota la culpa del món en l'amor de Déu, dissolent-la-hi. Presentar-se a la creu, entrar en comunió amb Jesús significa penetrar en l'espai de la transformació i de l'expiació.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EN PAREJA

«Toda una vida...»

A estas alturas de estos comentarios que ya terminan, usted se habrá dado perfecta cuenta de que apuesto por una relación matrimonial indisoluble. Creo firmemente en los beneficios de poder compartirlo todo con el único pariente que eliges en esta vida. Compartir las cosas agradables y también las desagradables que te depare la relación con la persona que tú has escogido libremente para que te acompañe en esta biografía común es, no le demos más vueltas, enriquecedor. En el fondo, «es saber vivir una vida ordinaria de manera extraordinaria», como le gustaba decir a un santo de nuestros días, san Josemaría. Y existen maneras muy sencillas de conseguirlo.

Para empezar, «el secreto para que un matrimonio funcione es casarse con vocación de continuidad», afirmaba rotundo en una entrevista el expresidente de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, que disfruta de un excelente matrimonio que le ha dado siete hijos.

Tengo colgado en mi casa, en nuestro dormitorio, un decorativo y sustancioso cuadro de *Recette de bonheur conjugal* (Receta de felicidad conyugal) que me regalaron mis suegros al poco de casarnos. En esta receta se especifican los ingredientes para practicar en común las saludables virtudes de la esperanza, la bondad, la confianza, la dulzura...; y, entre ellos, se sugiere: «Añadir al buen humor un miligramo de locura». Sabio consejo.

Así pues, no hay que asustarse por perdurar juntos los miembros de una pareja. El filósofo José Antonio Marina nos invita a disfrutar de las personas y de las cosas durante largo tiempo. Y nos dice: «Si no se guarda una cierta fidelidad a lo que tenemos, no nos da tiempo a apreciarlo. Los valores importantes son de aparición lenta y si estamos urgidos por un afán de cambio, nunca percibiremos estos valores». Con estas palabras, que hago mías, le invito a tararear y dejarse llevar por el conocido bolero de Antonio Machín: «Toda una vida estaría contigo...»

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

Para horas de turbación

- Si vives angustiado, turbado
- Si apetece demasiado
- Si nada te llena
- Si experimentas la decepción y la amargura
- Si la insatisfacción te invade
- Si vives preocupado y tenso
- Si el consuelo deseado no te llega

- No te turbes ni te desanimes. Cuida tu interior.
- Descorazonarse, nunca. Necesitas más espiritualidad.
- No pongas la esperanza en aquello que puede mudar y morir.

Se llamaba Teresa del Niño Jesús. Murió a los 24 años de tisis y de peritonitis. Llegaría a santa y a doctora de la Iglesia. En el día de su profesión religiosa tenía 17 años. En aquella fecha escribió:

- «Que las cosas de la tierra jamás logren turbar mi alma.
- Ni nada turbe mi paz, Jesús.
- No te pido nada. Excepto tu paz.
- Una paz tranquila y serena.
- La del navegante que percibe el faro que le conduce al puerto.
- ¡Y también tu amor... amor infinito!»

J. M. Alimbau

SANTORAL

2. ✠ Diumenge XXII de durant l'any. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Íngrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).

3. Dilluns. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basíllia, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

4. Dimarts. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalia de Palerm, vg.; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. Dimecres. Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; beata Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. Dijous. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat.

7. Divendres. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. Dissabte. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres; sant Adrià, soldat màrtir a Nicomèdia (303); sant Sergi I, papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.

ENTREVISTA

► ELOI ARAN

Arquitectura cristiana

L'arquitecte i teòleg Eloi Aran, en el seu llibre *Cap a una arquitectura de l'esperança* (Pagès edicions), que és fruit de la beca d'estudis que li va concedir la Fundació Joan Maragall, cerca el sentit de l'arquitectura religiosa per als nostres temps. Per aconseguir-ho, es basa en una estructura epistolar, partint de la metàfora de les *cartes edificants* pròpies de la tradició de la Companyia de Jesús, tot cercant dos interlocutors i amics seus, en Bert Daelemans i en Pau Vidal, jesuïtes i arquitectes. L'Eloi compagina la docència amb el disseny d'espais religiosos, com ara la recent reforma del cancell de Santa Maria del Pi de Barcelona, i és membre del consell de redacció del portal d'actualitat religiosa www.catalunyareligio.cat, on escriu al blog cooperatiu *Betel. Arquitectura, art i religió*.

Per què l'arquitectura actual i la teologia semblen viure d'esquena?

Perquè els arquitectes es troben estranys, mancats d'eines compositives i teòriques per encarar aquesta tipologia de projectes i, d'altra banda, perquè els fidels i també els teòlegs es troben amb noves concrecions de caràcter arcaic o en espais abstractes que no reflecteixen ni s'adapten a la seva vida espiritual o al misteri que celebren.

Cap a on va l'arquitectura religiosa contemporània?

N'hi ha que cerquen el cop d'efecte d'una arquitectura religiosa formalment mística, com si un edifici pogués actuar, fent una semblança sacerdotal, *ex opere operato*. D'altres es limiten al compliment funcional d'un programa, menystenint el simbolisme del misteri. Entre aquests dos trobem arquitectes que tenen en compte la funcionalitat i el simbolisme en un marc comunitari que s'expressa a través de les celebracions (litúrgia), l'anunci (kerygma) i el servei (diakonia).

Quin sentit té l'arquitectura cristiana?

L'arquitectura cristiana d'avui, com ja ho era abans, ha de ser una segona pell o una extensió de la corporeïtat del Cos Místic de Crist, de l'Església. Això implica que, en aquesta societat de la informació i del mercat de sentit, ha de ser radicalment evangèlica, una bona notícia capaç de comunicar el misteri que l'habita per tal de donar raons d'esperança al llarg de tot el seu procés, des de la gestació del projecte fins a la seva darrera concreció material.

Òscar Bardaji i Martí

Museu Hidroelèctric

L'Arquebisbe Joan-Enric va assistir el 14 de juliol a la inauguració dels nous espais del Museu Hidroelèctric de Capdella, a la Vall Fosca. Es tracta del Museu recreat a les instal·lacions de la primera Central hidroelèctrica de Catalunya i d'Espanya de La Torre de Capdella, quan es van connectar els llacs i s'aprofità el volum d'aigua caient, per produir l'electricitat que la nova industrialització reclamava. S'inicià així fa cent anys la segona revolució industrial de Catalunya, passant del carbó importat a l'electricitat, i el desenvolupament i diversificació de les indústries del país. Les instal·lacions renovades compten amb una exposició permanent, la locomotora i el funicular, l'interior de la central, la forja i les peces exposades a l'exterior del recinte. L'Arquebisbe d'Urgell anava acompanyat del Vicari general Mn. Josep M. Mauri. També van ser presents a més de l'Alcalde de La Torre de Capdella, Il·lm. Sr. Josep M. Dalmau, el Director general d'Indústria de la Generalitat de Catalunya, el Delegat de Fecsa-Endesa, i el Director del Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya (MNACTEC) de Terrassa.

Celebració de Sant Gil al Santuari de Núria

El dissabte 1 de setembre el Santuari de Núria va celebrar la Diada de Sant Gil, una cita tradicional que marca l'inici del curs, i que aplega un gran nombre de pelegrins i d'autoritats vinculades amb la Vall de Núria, així com els pastors, que celebren la festa del seu Patró, l'Abat Sant Gil.

La festa es va iniciar amb l'esmorzar dels pastors i la tradicional ballada de sardanes. La Missa solemne fou presidida pel Cardenal de Barcelona, amb qui concelebrà l'Arquebisbe d'Urgell. A l'ofertori els pastors feren l'ofrena a la Mare de Déu.

Cent anys de presència a Tremp de les Missioneres Filles del Cor de Maria

El dissabte 14 de juliol es va dur a terme la celebració dels cent anys de l'arribada de les Religioses Missioneres Filles del Cor de Maria a Tremp, a la Residència Jaume Fiella-Sant Hospital de Tremp. L'Arquebisbe d'Urgell va presidir l'acte d'inauguració del monòlit commemoratiu del centenari de la presència de les Religioses, a l'entrada de la Residència Jaume Fiella, obra de Joaquim Capdevila, amb la presència de la Rvdma. Superiora general de les Germanes Missioneres Filles del Cor de Maria, M. Pilar Lascorz, de l'Arxiprest Mn. Joan Antoni Mateo i de les Religioses de la Comunitat i del Consell general.

Mons. Joan-Enric Vives va presidir també l'Eucaristia, concelebrada pel Vicari general, l'Arxiprest i Rector de Tremp, el Secretari general d'Urgell, i els Pares de la Sagrada Família que treballen a Tremp. Hi assistiren el Director dels Serveis Territorials de Benestar Social i Família a Lleida, Sr. Joan Ramon Saura, la representant de l'Ajuntament de Tremp, els membres del Patronat de la Fundació Fiella així com molts avis de la residència i els seus familiars, amb molts trempolins que es van voler associar a la festa. L'Arquebisbe va destacar a l'homília la dimensió apostòlica de la vida cristiana, així com la concreció que en fan per a tota la seva vida al servei dels ancians i necessitats les Missioneres del Cor de Maria. I va animar a posar els malalts i els avis en el primer lloc de la nostra atenció, demanant que les autoritats, per més que en els moments actuals es veuen abocades a l'estalvi i a la contenció de despeses, no escatimin esforços per a l'atenció de la gent gran i dels dependents. També donà importància al testimoniatge de vida que donen els religiosos i religioses, especialment en institucions de servei com les residències per a ancians.

Reunió a La Seu d'Urgell de les delegacions de Litúrgia i Música

El dia 11 de juliol es van reunir a La Seu d'Urgell les Comissions Interdiocesanes de Litúrgia i de Música de la Conferència Episcopal Tarraconense, sota la presidència de l'Arquebisbe Joan-Enric Vives i amb el coordinador Mn. Joan Baburés. Van celebrar l'Eucaristia a la Catedral de Santa Maria i van girar una breu visita a la Catedral, per posteriorment celebrar la reunió de treball a la Residència de les Religioses de la Sagrada Família d'Urgell, on també hi van dinar. Entre les qüestions tractades van continuar la preparació de l'Any de la Fe des de la perspectiva dels subsidis litúrgics, així com la Litúrgia de les Hores, l'enquesta sobre la Música a les celebracions i la possibilitat de reeditar el Cantoral Bàsic.

Jornades de Teologia a La Seu d'Urgell

«La Doctrina Social de l'Església, un tresor per descobrir» és el títol sota el qual s'han desenvolupat enguany les Jornades de Teologia, organitzades per la Delegació d'Ensenyament del Bisbat i coordinades pel teòleg i filòsof Francesc Torralba, els dies 30 i 31 d'agost, a la Sala Sant Domènec de La Seu d'Urgell. Enguany, la ponència del Dr. Joan Costa, professor de la Facultat de Teologia, ha tractat del misteri de la persona, la seva dignitat, i de la família com un valor fonamental, del sentit de l'educació i de la dignitat i la llibertat dels pobles. El Dr. Torralba ha tractat de la correlació entre la justícia, el perdó i la pau, i d'una economia al servei de les persones.

Mons. Joan-Enric presideix i beneeix el canvi de guardes del bestiar a Setúria

Dijous 5 de juliol, Mons. Joan-Enric Vives visità la parròquia de La Massana (Principat d'Andorra), en ocasió de la tradicional benedicció del canvi de guarda de les pastures i el bestiar a Setúria, a gairebé dos mil metres d'altitud. El Copríncep Episcopal va ser rebut al Comú de La Massana pel Cònsol Major Hble. Sr. David Baró i pel Cònsol Menor Hble. Sr. Raül Ferré. A Setúria més d'un centenar de persones, entre les quals el Cap de Govern, el Síndic General, la Subsídica, el representant del Copríncep francès, alguns ministres, molts cònsols, l'ambaixador d'Espanya i altres autoritats, van participar de la festa. L'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives va remarcar el seu goig per aquesta festa tan tradicional, que posa en re-

lleu les arrels del poble d'Andorra, en especial la importància del sector ramader en l'economia del país en el passat i en el present. Aquesta benedicció es fa des d'antic amb ocasió de la pujada del bestiar a les pastures de muntanya, després d'haver passat la primavera als prats de dall i l'hivern establats a les corts.

A les zones elevades de muntanya s'hi estan uns tres mesos i tindran bones pastures durant els dies de l'any més calorosos.

El Comú de La Massana organitza aquesta festa de manera anual i en ella els ramaders són els protagonistes. Enguany hi ha hagut uns 300 caps de bestiar, entre vacum i equí, una xifra que s'està aconseguint mantenir any rere any.